

Arrest

nr. 112 188 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding,

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2013 en tegen de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. MANDELBLAT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luiden als volgt:

Aangaande eerste verzoeker, de heer K. S. A.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karachi, Pakistan. U bent religieus gehuwd met S.(...) L.(...) (O.V. X) met wie u vier kinderen heeft. In 2005 vertrok uw echtgenote samen met drie van uw kinderen naar het Verenigd Koninkrijk nadat zij het slachtoffer was geworden van huiselijk geweld. U had haar geslagen, waarbij ze gewond was geraakt aan haar neus. Nog in 2005 of reeds in 2006 keerde uw echtgenote en kinderen terug naar Pakistan. Sindsdien vormen jullie opnieuw een gezin. Eind februari 2011 begon u als eigenaar van een drukkerij problemen te kennen. Zes of zeven onbekenden kwamen toen naar u toe en vroegen om 200.000 roepies. U vermoedt dat het om leden van Sipah-e-Sahaba (SSP) gaat. U leidt dit af uit hun uiterlijk. U gaf hierop te kennen dit wel te willen betalen, maar vroeg een week of tien dagen de tijd om het geld bijeen te krijgen. Ze dreigden ermee jouw winkel in brand te steken indien u niet betaalde. Om u hierover te beklagen, richtte u hierop een schrijven naar de Special Branch Police in Islamabad. U wachtte tevergeefs op een antwoord van hen. Ondertussen waren uw belagers reeds één of twee keer opnieuw langsgekomen om u te bedreigen. U was hierbij telkens afwezig en werd hierover door een medewerker van u ingelicht. Uiteindelijk gaf u toe en betaalde deze 200.000 roepies. Nadien heeft u nooit meer één van deze belagers teruggezien. In de maand april van 2011 kreeg u bezoek van drie andere onbekenden die u ditmaal om 300.000 roepies vroegen. U vroeg hen twee weken de tijd om het geld te vergaren. Ze kwamen diezelfde maand nog twee keer langs. De eerste keer zagen ze u niet en werd een medewerker van u door hen geslagen. Ze belden daarna naar uw vrouw die tot dan van niets wist en zeiden haar dat indien u niet zou betalen ze u hetzelfde zouden aandoen als uw medewerker. Als gevolg van deze bedreigingen gaf u toe en betaalde andermaal. U vermoedt dat de tweede groep over uw persoon ingelicht werd door diegene die u in februari geld afpersten. Op 5 april 2011 vond een grote betoging plaats van handelaars om te protesteren tegen dergelijke praktijken van afpersing. Alle winkels sloten toen. U nam na dit tweede incident ook een bewaker in dienst. U richtte zich op 30 juni 2011 ook in een schrijven of verzoekschrift tot de DIG South van Karachi waarin u uw hele situatie uitlegde. Dit leidde andermaal tot niets. Vijftien dagen later kreeg u opnieuw bezoek van personen. Het ging om drie personen die u tot dan nog nooit had gezien. Zij vroegen u 1.000.000 roepies. Uw vrouw werd toen opgebeld en meegedeeld dat ze wisten wanneer haar kinderen naar school gingen, wat de nummerplaat was van jullie auto en op welk tijdstip de kinderen van school werden afgehaald. U voelde zich hierna niet meer veilig. Op 29 juli 2011 werd over uw problemen bericht in de krant. U legde hiertoe een verklaring af. U deed dit omdat u geen antwoorden op uw verzoekschrift had ontvangen. Ergens in de maand augustus had u het gevoel dat twee personen het op straat op u en/of uw auto gemunt hadden. Voor hun eigen veiligheid verlieten midden augustus 2011 uw vrouw en kinderen jullie woning, om bij haar familie in te trekken. Op 20 augustus 2011 verlieten vervolgens u, uw echtgenote en jullie kinderen Pakistan en vlogen, in het bezit van jullie Pakistaanse paspoorten voorzien van een Schengenvisum, via Istanboel, Turkije, naar Amsterdam, Nederland. De smokkelaar die jullie vergezelde tijdens deze reis hield bij aankomst in Nederland jullie paspoorten in. Vervolgens reisden jullie met de trein verder naar België. Op 26 augustus 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Op 12 februari 2012 voerden maffialeden een aanval uit op uw huis. Uw wachter en uw broer waren aanwezig. Ze stelden vragen over u, wat uitmondde in een ruzie waarbij er geschoten werd. Als gevolg hiervan raakten twee personen zwaargewond, één onbekenden persoon en een bewoner uit uw wijk. Hierop werd door de familie van die laatste persoon een klacht tegen u, uw broer en uw bewaker ingediend, wat leidde tot de opmaak van een FIR (First Information Report). Ze vermoeden namelijk dat uw wachter het schot afvuurde waarbij die buurtbewoner gewond geraakte. U omschrijft uw belagers die u afpersen en uw huis aanvielen als mensen van de maffia. Meer weet u evenwel niet over hun identiteit. De door u in dit verband neergelegde artikels hebben het over de Bhatta maffia. Sinds dit laatste voorval is uw woning afgesloten. In augustus 2012 werd uw schoonbroer (broer van uw echtgenoot) bij hem thuis doodgeschoten. Volgens de politie betrof het een roofmoord. Zijn belagers hadden evenwel niets meegenomen en hadden zijn familie bedreigd de politie niet in te lichten. Wie verantwoordelijk is voor zijn dood, is tot op heden onbekend. De daders werden nog niet gevat. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en rijbewijs; een door u geschreven brief gericht aan de DIG South van Karachi en een vertaling naar het Engels van deze brief; een krantenartikel over uw problemen verschenen in de krant Daily Masawat van 29 juli 2011; geboorteaktes van uw vier kinderen; een B-form; een krantenartikel uit de krant Daily Khabrain van 2 augustus 2011; een krantenartikel uit de krant Daily Dunya Karachi van 13 februari 2012 en een vertaling van dit artikel naar het Engels; een verzendingsbewijs van een brief naar de Special Branch Police op datum van 25 februari 2011; een medisch attest van 28 februari 2012; 4 instapkaarten (boarding pass) van Turkish Airlines op datum van 20 augustus; documenten die verband houden met uw zaak in Pakistan (belastingsdocumenten, Kamer van Koophandel, etc); facturen van gas en electriciteit; verschillende bewijzen van eigendom en eigendomsoverdracht en artikels over de algemene veiligheidssituatie en afpersingspraktijken in Pakistan.

B. Motivering

Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort, uitgereikt op 2 maart 2006 en geldig tot 1 maart 2011, en dat u met dit paspoort op 20 oktober 2008 een visum heeft aangevraagd en ook heeft verkregen voor het Verenigd Koninkrijk, dewelke geldig is (was, indien ondertussen geschrapt) tot 27 oktober 2013. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken liet u bijvoorbeeld op 6 september 2011 na hierover melding te maken wanneer u gevraagd werd of in het bezit bent van een verblijfsdocument/visum voor een andere lidstaat van de EU (verklaring DVZ, vraag 23). U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal tijdens uw reis van Pakistan naar België in augustus 2011 in het bezit te zijn geweest van een Pakistaan paspoort uitgereikt in maart 2010. Hierbij gevraagd of u ooit voorheen al een paspoort had, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 7). Later, na de middagpauze, verklaarde u tijdens ditzelfde gehoor evenwel plots al eerder in 2003 of 2004 een paspoort te hebben aangevraagd. U was toen van plan met uw familie naar Dubai te reizen (CGVS, p. 16). U probeerde daarnaast tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal ook uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden door aanvankelijk te verklaren voor 20 augustus 2011 uw land nooit verlaten te hebben (CGVS, p. 9). Echter, nadat u met de informatie over uw paspoort verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, gaf u schoorvoetend toe eerder in het Verenigd Koninkrijk verbleven te hebben en dit op aanraden van de (mensen)smokkelaar verzwegen te hebben (CGVS, p. 21). Vervolgens gevraagd wanneer u in het Verenigd Koninkrijk verbleef, antwoordde u eerst ontwijkend dat u dit niet meer wist, om vervolgens vaag aan te geven ergens rond de periode 2004-2005 twee keer in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest. Uw antwoord in dit verband bleek weinig samenhangend en overtuigend. Geconfronteerd vervolgens met de informatie over uw visumaanvraag verkregen van het UKBA, geraakte u eerst niet verder dan wederom ontwijkend te antwoorden dat u het niet meer wist, om vervolgens te ontkennen ooit over een verblijfsstatuut in het Verenigd Koninkrijk te hebben beschikt (CGVS, p. 22). Gelet op voorgaande vaststellingen kan dan ook vastgesteld worden dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas na confrontatie met de informatie van het UKBA toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven, en dit nadat u eerst uitdrukkelijk had gesteld nooit eerder uw land van herkomst te hebben verlaten en dus ook nooit in een ander land te hebben verbleven. U weigerde vervolgens evenwel, wanneer u geconfronteerd werd met de ons beschikbare informatie over uw visum voor het Verenigd Koninkrijk aangevraagd op 20 augustus 2008 en geldig tot 27 oktober 2013, duidelijkheid te verschaffen over uw verblijfssituatie in het verleden in Verenigd Koninkrijk. U deed namelijk uitschijnen niets over dit visum te weten. Uw antwoord overtuigde evenwel niet (CGVS, p. 21 en 22). Door op dit punt te blijven volharden in de leugen rijst dan ook het vermoeden dat u in deze periode (2008-2011) effectief in het Verenigd Koninkrijk verbleef en mogelijks zelfs van daaruit naar België kwam. Dit vermoeden wordt nog versterkt door de bevinding dat u er niet in slaagde uw Pakistaans paspoort neer te leggen. Het is een bekend gegeven dat veel asielzoekers hun paspoort bewust achterhouden vanwege de informatie met betrekking tot reisdata en -plaatsen, alsook visa die hierin terug te vinden zijn. U gaf te kennen de paspoorten van u en uw familieleden te hebben afgegeven aan de smokkelaar bij jullie aankomst per vliegtuig in Nederland. Gezien de weinig waarheidsgetrouwe context waarin u het verlies van deze paspoorten schets, kan hieraan maar weinig geloof gehecht worden. U legde weliswaar instapkaarten (boarding pass) ter staving van uw reisweg neer, doch deze vermogen niet bovenstaande appreciatie te

doen wijzigen, aangezien zij slechts inzicht geven in een reis op 20 augustus (jaartal onbekend) van u en uw gezinsleden van Karachi naar Istanboel. Zij geven geen enkel uitsluitend over de volledige door u beweerd reisweg van u en uw familie in augustus 2011 van Pakistan naar België, noch doen zij afbreuk aan uw mogelijk verblijf in de periode 2008-2011 in het Verenigd Koninkrijk. Hetzelfde geldt voor de rest van de door u neergelegde documenten. Dat u de laatste jaren professioneel actief was in Pakistan, sluit evenmin uit dat u in de periode 2008-2011 eveneens in het Verenigd Koninkrijk verbleef. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er maar zeer weinig geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielmotieven. Wat betreft de door u aangehaalde krantenartikels ter staving van de door u aangehaalde problemen in Pakistan, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het een feit van algemene bekendheid is dat kranten in Pakistan niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, waardoor hun bewijswaarde op zich bijzonder relatief is. Dit geldt overigens voor zowat alle mogelijke documenten uit Pakistan. Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt immers dat frauduleuze documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Pakistan. Aansluitend en niet per se in tegenstrijdigheid met voorgaande kan tevens worden opgemerkt dat het toch wel bevreemdend is dat u geen feitelijke bewijzen kan aanbrengen dat er op 12 februari 2012 een FIR tegen u, uw broer en uw wachter werd ingediend naar aanleiding van een schietincident aan uw woning waarbij twee personen gewond geraakten. U gaf te kennen deze FIR nooit in uw bezit te hebben gehad. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat elke beklagde of derde partij een gecertificeerde kopie van deze FIR kan bekomen via de rechtbank. Dit zou op zich probleemloos moeten kunnen gebeuren. U gaf in dit verband te kennen dat niemand van uw familie of anderen personen evenwel het risico heeft willen lopen om een kopie van deze FIR te gaan afhalen, dit uit vrees desgevallend zelf door de autoriteiten opgesloten te zullen worden (CGVS, p. 17). Dit is echter een louter blote bewering die u geenszins stoelt op objectieve elementen. Het vormt dan ook geen afdoende uitleg voor het niet voorleggen van deze FIR. Bovendien legde u over dit schietincident op 12 februari 2012 en de in dit verband opgemaakte FIR nog andere weinig overtuigende verklaringen af. Zo bleek u vooreerst niet te weten door wie juist deze FIR tegen u werd ingediend. Ofschoon u te kennen gaf dat dit gebeurde door de familie van één van de personen, een jongen uit uw wijk, die bij deze beschieting gewond geraakte, bleek u, wanneer hierover werd doorgevraagd, noch de naam van deze jongen, noch de namen van deze personen die deze klacht indienden te kennen. Ook de naam van de andere persoon die bij deze gebeurtenis gewond geraakte was u overigens onbekend (CGVS, p. 16 en 17). Verwacht mag worden dat u hiervan op de hoogte bent. Bovendien bleek u evenmin veel concreets te kunnen vertellen over de medische toestand van deze jongen uit uw wijk die toen verwond geraakte, alsook bleek u maar weinig te weten over de omstandigheden waarbij hij deze verwondingen opliep (CGVS, p. 16 en 17). Tevens bevreemdend en weinig overtuigend is de vaststelling dat naar aanleiding van dit schietincident in februari 2012 een klacht tegen u werd ingediend, terwijl u op dat ogenblik reeds ongeveer 6 maanden in België verbleef. Hiermee geconfronteerd, geraakte u niet verder dan dat u zelf hierover verbaasd bent (CGVS, p. 16). Waarom uw belagers overigens plots in 2012 uw huis aanvielen, is evenmin heel duidelijk. Ofschoon een FIR als een document kan beschouwd worden dat een strafrechtelijke procedure in gang zet, bleek u voorts evenmin op de hoogte van verder gerechtelijk onderzoek of stappen tegen u, uw broer en uw bewaker (CGVS, p. 7 en 21). Vreemd genoeg liet u ook na een beroep te doen op de rechtsbijstand van een advocaat om hierover meer duidelijkheid te verkrijgen en uw belangen te verdedigen (CGVS, p. 21). Het lot van uw bewaker is u tevens onbekend. U liet na over hem inlichtingen in te winnen (CGVS, p. 21).

Voorts dient te worden opgemerkt dat het als uiterst bevreemdend kan beschouwd worden dat u weliswaar in de afpersingszaak tegen u tot twee keer toe zich in een persoonlijk schrijven richtte tot de (hogere) politionele autoriteiten (Special Branch Police in Islamabad en DIG South in Karachi) met de vraag in te grijpen, maar naliet ooit via het bevoegde politiekantoor een klacht in te dienen bij de autoriteiten tegen uw belagers en dus verzuimde de vaststelling over een misdrijf in het bevoegde politiekantoor te registreren (CGVS, p. 12 en 13). De opmaak van een FIR, waartoe dit zou geleid hebben zet namelijk, zoals reeds aangehaald, de strafrechtelijke procedure in gang en vormt een relevant feit in de bewijslast. Van dit eerste schrijven aan de 'Special Branch Police' legde u overigens slechts een verzendingsbewijs neer. Deze vaststellingen doet tevens vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op deze talrijk weergegeven tekortkomingen op het niveau van de relevante bijzonderheden kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Mocht uw relaas geloofwaardig zijn, quod non, dan heeft u evenmin aannemelijk gemaakt waarom u zich omwille van de door u beweerd problemen met afpersers (omschreven in de door u neergelegde artikels als Bhatta maffia) in Karachi niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u uitsluitend in uw localiteit in Karachi werd lastiggevallen. Toen u gevraagd werd waarom u zich om hernieuwde problemen met deze afpersers niet elders in Pakistan zou kunnen

vestigen, gaf u te kennen dat door elektriciteitsproblemen en een tekort aan gas Lahore voor u geen optie is om u te vestigen. Wat betreft de mogelijkheid zich bijvoorbeeld te hervestigen in Islamabad, gaf u te kennen dat het niet gemakkelijk is om daar een eigen zaak te starten en dat u bijgevolg geen enkele garantie had op zakelijk succes aldaar (CGVS, p. 19). Deze door u aangehaalde elementen waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen, betreffen motieven van louter socio-economische en persoonlijke aard, die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw broer, sinds hij na voornoemde gebeurtenis op 12 februari 2012 verhuisde, geen problemen meer kende met privé-personen of de autoriteiten in Pakistan.

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan bij momenten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. Dit sluit evenmin een mogelijk hervestiging elders in Pakistan uit.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, gezinssituatie, de door u aangehaalde eigendomskwestie en de medische problemen, zoals blijkt uit het door u neergelegde medische attest, staan hier vooreerst op geen enkel ogenblik ter discussie. De door u neergelegde facturen van gas en elektriciteit vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Zij weerleggen bijvoorbeeld evenmin een mogelijk verblijf in het Verenigd Koninkrijk in de periode 2008-2011.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangaande tweede verzoekster, mevrouw S. L.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit. U bent religieus gehuwd met K.(...) S.(...) A.(...) (O.V. 5.661.060) met wie u vier kinderen hebt. Als gevolg van echtelijke problemen verliet u in februari 2005 Pakistan en begaf u zich met drie van uw kinderen naar het Verenigd Koninkrijk. Daar verbleef u tot december 2005, waarna jullie terugkeerden naar Pakistan en u zich herenigde met uw echtgenoot. Tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk vroeg u er asiel aan onder een valse identiteit. U verklaarde toen ten overstaan van de Britse autoriteiten A.(...) R.(...) S.(...) te heten. Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot werden ingeroepen en dat u geen eigen vluchtmotieven inroept. Zo gaf tevens te kennen omwille van de afpersingen van uw echtgenoot Pakistan verlaten te hebben. U sprak in dit verband tevens over de dreigtelefoons die u in dit verband ontving. U reisde samen met uw echtgenoot en kinderen naar België. Op 26 augustus 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u uw Pakistaanse identiteitskaart neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, A.(...) B.(...) R.(...), werden uiteengezet (gehoorverslag CGVS, p. 2 ev.). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielaanvraag rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielaanvraag correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder

verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort, uitgereikt op 2 maart 2006 en geldig tot 1 maart 2011, en dat u met dit paspoort op 20 oktober 2008 een visum heeft aangevraagd en ook heeft verkregen voor het Verenigd Koninkrijk, dewelke geldig is (was, indien ondertussen geschrappt) tot 27 oktober 2013. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken liet u bijvoorbeeld op 6 september 2011 na hierover melding te maken wanneer u gevraagd werd of in het bezit bent van een verblijfsdocument/visum voor een andere lidstaat van de EU (verklaring DVZ, vraag 23). U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal tijdens uw reis van Pakistan naar België in augustus 2011 in het bezit te zijn geweest van een Pakistaan paspoort uitgereikt in maart 2010. Hierbij gevraagd of u ooit voorheen al een paspoort had, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 7). Later, na de middagpauze, verklaarde u tijdens ditzelfde gehoor evenwel plots al eerder in 2003 of 2004 een paspoort te hebben aangevraagd. U was toen van plan met uw familie naar Dubai te reizen (CGVS, p. 16). U probeerde daarnaast tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal ook uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden door aanvankelijk te verklaren voor 20 augustus 2011 uw land nooit verlaten te hebben (CGVS, p. 9). Echter, nadat u met de informatie over uw paspoort verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, gaf u schoorvoetend toe eerder in het Verenigd Koninkrijk verbleven te hebben en dit op aanraden van de (mens)smokkelaar verzwegen te hebben (CGVS, p. 21). Vervolgens gevraagd wanneer u in het Verenigd Koninkrijk verbleef, antwoordde u eerst ontwijkend dat u dit niet meer wist, om vervolgens vaag aan te geven ergens rond de periode 2004-2005 twee keer in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest. Uw antwoord in dit verband bleek weinig samenhangend en overtuigend. Geconfronteerd vervolgens met de informatie over uw visumaanvraag verkregen van het UKBA, geraakte u eerst niet verder dan wederom ontwijkend te antwoorden dat u het niet meer wist, om vervolgens te ontkennen ooit over een verblijfsstatuut in het Verenigd Koninkrijk te hebben beschikt (CGVS, p. 22). Gelet op voorgaande vaststellingen kan dan ook vastgesteld worden dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas na confrontatie met de informatie van het UKBA toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven, en dit nadat u eerst uitdrukkelijk had gesteld nooit eerder uw land van herkomst te hebben verlaten en dus ook nooit in een ander land te hebben verbleven. U weigerde vervolgens evenwel, wanneer u geconfronteerd werd met de ons beschikbare informatie over uw visum voor het Verenigd Koninkrijk aangevraagd op 20 augustus 2008 en geldig tot 27 oktober 2013, duidelijkheid te verschaffen over uw verblijfssituatie in het verleden in Verenigd Koninkrijk. U deed namelijk uitschijnen niets over dit visum te weten. Uw antwoord overtuigde evenwel niet (CGVS, p. 21 en 22). Door op dit punt te blijven volharden in de leugen rijst dan ook het vermoeden dat u in deze periode (2008-2011) effectief in het Verenigd Koninkrijk verbleef en mogelijks zelfs van daaruit naar België kwam. Dit vermoeden wordt nog versterkt door de bevinding dat u er niet in slaagde uw Pakistaans paspoort neer te leggen. Het is een bekend gegeven dat veel asielzoekers hun paspoort bewust achterhouden vanwege de informatie met betrekking tot reisdata en -plaatsen, alsook visa die hierin terug te vinden zijn. U gaf te kennen de paspoorten van u en uw familieleden te hebben afgegeven aan de smokkelaar bij jullie aankomst per vliegtuig in Nederland. Gezien de weinig waarheidsgetrouwe context waarin u het verlies van deze paspoorten schets, kan hieraan maar weinig geloof gehecht worden. U legde weliswaar instapkaarten (boarding pass) ter staving van uw reisweg neer, doch deze vermogen niet bovenstaande appreciatie te doen wijzigen, aangezien zij slechts inzicht geven in een reis op 20 augustus (jaartal onbekend) van u en uw gezinsleden van Karachi naar Istanboel. Zij geven geen enkel uitsluitend over de volledige door u beweerde reisweg van u en uw familie in augustus 2011 van Pakistan naar België, noch doen zij afbreuk aan uw mogelijk verblijf in de periode 2008-2011 in het Verenigd Koninkrijk. Hetzelfde geldt voor de rest van de door u neergelegde documenten. Dat u de laatste jaren professioneel actief was in Pakistan, sluit evenmin uit dat u in de periode 2008-2011 eveneens in het Verenigd Koninkrijk verbleef. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er maar zeer weinig geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielmotieven. Wat betreft de door u aangehaalde krantenartikels ter staving van de door u aangehaalde problemen in Pakistan, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het een feit van algemene bekendheid is dat kranten in Pakistan niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, waardoor hun

bewijswaarde op zich bijzonder relatief is. Dit geldt overigens voor zowat alle mogelijke documenten uit Pakistan. Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt immers dat frauduleuze documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Pakistan. Aansluitend en niet per se in tegenstrijdigheid met voorgaande kan tevens worden opgemerkt dat het toch wel bevreemdend is dat u geen feitelijke bewijzen kan aanbrengen dat er op 12 februari 2012 een FIR tegen u, uw broer en uw wachter werd ingediend naar aanleiding van een schietincident aan uw woning waarbij twee personen gewond geraakten. U gaf te kennen deze FIR nooit in uw bezit te hebben gehad. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat elke beklagde of derde partij een gecertificeerde kopij van deze FIR kan bekomen via de rechtbank. Dit zou op zich probleemloos moeten kunnen gebeuren. U gaf in dit verband te kennen dat niemand van uw familie of anderen personen evenwel het risico heeft willen lopen om een kopie van deze FIR te gaan afhalen, dit uit vrees desgevallend zelf door de autoriteiten opgesloten te zullen worden (CGVS, p. 17). Dit is echter een louter blote bewering die u geenszins stoelt op objectieve elementen. Het vormt dan ook geen afdoende uitleg voor het niet voorleggen van deze FIR. Bovendien legde u over dit schietincident op 12 februari 2012 en de in dit verband opgemaakte FIR nog andere weinig overtuigende verklaringen af. Zo bleek u vooreerst niet te weten door wie juist deze FIR tegen u werd ingediend. Ofschoon u te kennen gaf dat dit gebeurde door de familie van één van de personen, een jongen uit uw wijk, die bij deze beschieting gewond geraakte, bleek u, wanneer hierover werd doorgevraagd, noch de naam van deze jongen, noch de namen van deze personen die deze klacht indienden te kennen. Ook de naam van de andere persoon die bij deze gebeurtenis gewond geraakte was u overigens onbekend (CGVS, p. 16 en 17). Verwacht mag worden dat u hiervan op de hoogte bent. Bovendien bleek u evenmin veel concreets te kunnen vertellen over de medische toestand van deze jongen uit uw wijk die toen verwond geraakte, alsook bleek u maar weinig te weten over de omstandigheden waarbij hij deze verwondingen opliep (CGVS, p. 16 en 17). Tevens bevreemdend en weinig overtuigend is de vaststelling dat naar aanleiding van dit schietincident in februari 2012 een klacht tegen u werd ingediend, terwijl u op dat ogenblik reeds ongeveer 6 maanden in België verbleef. Hiermee geconfronteerd, geraakte u niet verder dan dat u zelf hierover verbaasd bent (CGVS, p. 16). Waarom uw belagers overigens plots in 2012 uw huis aanvielen, is evenmin heel duidelijk. Ofschoon een FIR als een document kan beschouwd worden dat een strafrechtelijke procedure in gang zet, bleek u voorts evenmin op de hoogte van verder gerechtelijk onderzoek of stappen tegen u, uw broer en uw bewaker (CGVS, p. 7 en 21). Vreemd genoeg liet u ook na een beroep te doen op de rechtsbijstand van een advocaat om hierover meer duidelijkheid te verkrijgen en uw belangen te verdedigen (CGVS, p. 21). Het lot van uw bewaker is u tevens onbekend. U liet na over hem inlichtingen in te winnen (CGVS, p. 21).

Voorts dient te worden opgemerkt dat het als uiterst bevreemdend kan beschouwd worden dat u weliswaar in de afpersingszaak tegen u tot twee keer toe zich in een persoonlijk schrijven richtte tot de (hogere) politionele autoriteiten (Special Branch Police in Islamabad en DIG South in Karachi) met de vraag in te grijpen, maar naliet ooit via het bevoegde politiekantoor een klacht in te dienen bij de autoriteiten tegen uw belagers en dus verzuimde de vaststelling over een misdrijf in het bevoegde politiekantoor te registeren (CGVS, p. 12 en 13). De opmaak van een FIR, waartoe dit zou geleid hebben zet namelijk, zoals reeds aangehaald, de strafrechtelijke procedure in gang en vormt een relevant feit in de bewijslast. Van dit eerste schrijven aan de 'Special Branch Police' legde u overigens slechts een verzendingsbewijs neer. Deze vaststellingen doet tevens vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op deze talrijk weergegeven tekortkomingen op het niveau van de relevante bijzonderheden kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Mocht uw relaas geloofwaardig zijn, quod non, dan heeft u evenmin aannemelijk gemaakt waarom u zich omwille van de door u beweerde problemen met afpersers (omschreven in de door u neergelegde artikels als Bhatta maffia) in Karachi niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u uitsluitend in uw localiteit in Karachi werd lastiggevallen. Toen u gevraagd werd waarom u zich om hernieuwde problemen met deze afpersers niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen, gaf u te kennen dat door elektriciteitsproblemen en een tekort aan gas Lahore voor u geen optie is om u te vestigen. Wat betreft de mogelijkheid zich bijvoorbeeld te hervestigen in Islamabad, gaf u te kennen dat het niet gemakkelijk is om daar een eigen zaak te starten en dat u bijgevolg geen enkele garantie had op zakelijk succes aldaar (CGVS, p. 19). Deze door u aangehaalde elementen waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen, betreffen motieven van louter socio-economische en persoonlijke aard, die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw broer, sinds hij na voornoemde gebeurtenis op 12 februari 2012 verhuisde, geen problemen meer kende met privé-personen of de autoriteiten in Pakistan.

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan bij momenten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. Dit sluit evenmin een mogelijk hervestiging elders in Pakistan uit.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, gezinssituatie, de door u aangehaalde eigendomskwestie en de medische problemen, zoals blijkt uit het door u neergelegde medische attest, staan hier vooreerst op geen enkel ogenblik ter discussie. De door u neergelegde facturen van gas en elektriciteit vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Zij weerleggen bijvoorbeeld evenmin een mogelijk verblijf in het Verenigd Koninkrijk in de periode 2008-2011."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitskaart is niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit wordt immers op geen enkele wijze door mij betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luiden als volgt:

Aangaande eerste verzoeker, de heer K. S. A.:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde K.(...) S.(...) A.(...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 18/04/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 20/08/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Aangaande tweede verzoekster, mevrouw S. L.:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten S.(...) L.(...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : (...)*

+ Kinderen:

- A.(...) M.(...) / (...) / (...)
- A.(...) W.(...) / (...) / (...)
- K.(...) Z.(...) A.(...) / (...) / (...)
- A.(...) R.(...) / (...) / (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 18/04/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. In casu richten de verzoekende partijen hun beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: twee beslissingen van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en twee “*bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissingen betreft (twee beslissingen van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissingen betreft (twee *“bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13*quinquies*)), moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partijen ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moeten de beslissingen van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van de bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissingen van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het de “bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker” (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep inzake de beslissingen van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”.

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 28/07/1951, van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet “houdende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus” en van de materiële motiveringsplicht, van de “manifeste appreciatie vergissing” en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker geeft toe dat hij het paspoort en het visum voor het Verenigd Koninkrijk verzweeg. Hij blijft er echter bij dat hij zijn eigen paspoort en dat van zijn echtgenote diende af te geven bij zijn aankomst per vliegtuig in Nederland. De instapkaarten staven zijn reisweg wel, hoewel er geen jaartal op vermeld staat. Verzoeker is erin geslaagd een gecertificeerde FIR met betrekking tot de aangehaalde feiten van 12/02/2012 te laten toesturen vanuit Pakistan, met vermelding van de namen van de aanklagers en de slachtoffers en het adres van de aanslag, zijnde het adres van verzoekers. Dit nieuw element is op zich voldoende om de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De krantenartikels kunnen niet louter op grond van een blote bewering dat zij tegen betaling kunnen gepubliceerd worden betwist worden, nu het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen valsheid ervan aanklaagde.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Dit artikel voorziet dat geen verwijdering van het grondgebied of uitdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. Het is onaanvaardbaar een vreemdeling wiens uitwijziging formeel verboden is tijdens het onderzoek van een beroep in hervorming tegen een weigering van de vluchtelingenstatus met een gedwongen uitvoering te bedreigen.

3.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift de volgende documenten toe: een originele FIR in het Engels van 12/02/2012, een originele FIR in het Urdu van 12/02/2012, een gescande versie per e-mail verstuurd van de FIR in het Urdu, een verzendingsborderel van DHL van 04/05/2013 en een attest van het OCMW van Dalhem van 06/05/2013.

Per brief van 12 augustus 2013 bezorgen verzoekers de Raad de volgende documenten: een origineel krantenartikel Larkana Times gepubliceerd op 16 juli 2013, een origineel krantenartikel Azad Riasat van 3 juli 2013, een origineel krantenartikel Daily Sharafat van 3 juli 2013 en de omslag waarmee deze stukken werden verzonden met als verzendingsdatum 19 juli 2013.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op

basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoekers geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Vooreerst blijkt uit de informatie van de United Kingdom Border Agency, die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat verzoeker in het bezit is geweest van een Pakistaans paspoort waarmee hij op 20 oktober 2008 een visum voor het Verenigd Koninkrijk, geldig tot 27 oktober 2013, heeft aangevraagd en verkregen (stuk 13). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat hij moedwillig heeft getracht dit te verzwijgen voor de Belgische asielinstanties, hetgeen zijn geloofwaardigheid ernstig ondermijnd. Verzoeker liet echter na zijn visum voor het Verenigd Koninkrijk te vermelden voor de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hem hiernaar gevraagd werd (stuk 11, verklaring DVZ, vraag 23). Bovendien verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het bezit te zijn geweest van een paspoort uitgereikt in maart 2010 tijdens zijn reis van Pakistan naar België in 2011, maar nooit eerder een paspoort te hebben gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vraagt of verzoekers in maart 2010 voor het eerst een paspoort hebben aangevraagd, antwoordt verzoeker bevestigend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Even later stelt verzoeker plots dat hij vergeten vermelden was dat hij in 2003 of 2004 reeds in het bezit was van een paspoort omdat hij toen van plan was naar Dubai te gaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Tevens stelt verzoeker dat hij zijn land van herkomst nooit eerder verlaten heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook tweede verzoekster, de echtgenote van verzoeker, ontkent dat verzoeker ooit in het Verenigd Koninkrijk zou zijn geweest (stuk 4B, gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer verzoeker echter geconfronteerd wordt met de informatie van de United Kingdom Border Agency, stelt hij dat hem door de smokkelaar werd opgelegd dit te verzwijgen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21). Verzoeker geeft vervolgens toe reeds tweemaal in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest, maar slaagt er geenszins in hierover duidelijke en coherente verklaringen af te leggen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21 en 22). Zo stelt hij niet meer te weten wanneer hij in het Verenigd Koninkrijk was en situeert hij dit slechts vaagweg in 2004 of 2005, weet hij niet of dit in de periode was dat zijn vrouw met de kinderen was gevlucht naar het Verenigd Koninkrijk, stelt hij het niet te weten wanneer hij gevraagd wordt naar het visum voor het Verenigd Koninkrijk dat geldig was tot 27 oktober 2013 en ontkent hij ooit een verblijfsstatuut voor het Verenigd Koninkrijk gehad te hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22). Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of*

Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker blijft hieromtrent ernstig in gebreke en slaagt er niet in een duidelijk beeld te geven van zijn verblijfplaatsen sinds de periode 2004-2005. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nogmaals toegeeft dat hij zijn visum en paspoort voor het Verenigd Koninkrijk verzwegen, slaagt hij er geenszins in de bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Verzoeker laat immers ook in onderhavig verzoekschrift na een duidelijk beeld te schetsen van zijn verblijfplaatsen de voorbije jaren.

Bovendien blijkt verzoeker onwetend omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelt hij dat er op 12 februari 2012 een FIR tegen hem, zijn broer en zijn wachter werd ingediend naar aanleiding van een schietincident bij zijn woning waarbij twee personen gewond raakten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6). Hoewel verzoeker aangeeft dat de familie van de jongen die gewond raakte een FIR indiende, weet hij geenszins door wie die FIR precies werd ingediend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Ook de naam van de jongen uit de buurt die gewond raakte of de naam van de andere persoon uit de wijk die gewond raakte weet verzoeker niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Evenmin weet verzoeker wat de medische situatie van de gewond geraakte jongen op de dag van vandaag is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarnaast weet verzoeker niets over de huidige situatie van zijn wachter (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 21). Bovendien weet verzoeker niet of er verdere gerechtelijke stappen werden ondernomen tegen hem, zijn broer of zijn wachter, noch of er enig vervolg is geweest na de FIR (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 21).

Daarnaast slaagt verzoeker er geenszins in een duidelijk chronologisch beeld te schetsen van de verscheidene keren dat hij zou zijn afgeperst en zijn reacties hierop. Zo stelt hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een derde keer werd afgeperst eind juli of begin augustus 2011, waarbij hem gevraagd werd een miljoen roepies te betalen. Als reactie hierop zou hij een brief naar de autoriteiten gestuurd hebben (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker eerst dat hij de tweede brief naar de autoriteiten op 30 juni verstuurd, nadat hij twee maal was afgeperst voor respectievelijk 200.000 en 300.000 roepies (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Vervolgens stelt verzoeker dat de derde afpersing plaatsvond in juni en dat het in juli of augustus was dat hij het verzoekschrift indiende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter vraagt of het verzoekschrift eind juni was, antwoordt verzoeker bevestigend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarnaast stelt verzoeker plots dat de derde afpersing midden juli plaatsvond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Nog even later stelt verzoeker dan weer dat hij het verzoekschrift indiende op 29 juli (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Vervolgens wijzigt verzoeker zijn verklaringen echter opnieuw en stelt hij dat op 29 juli een betoging plaatsvond en dat het verzoekschrift dateerde van de maand juni (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien had verzoeker deze betoging eerder op 5 april gesitueerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoeker worden verwacht dat zij over bovenstaande zaken eenduidige verklaringen aflegt. Ten overvloede merkt de Raad op dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker in de door hem beweerde afpersingszaak tot tweemaal toe een brief richtte aan hogere politionele autoriteiten, maar geenszins de moeite deed om bij de lokale politie een klacht in te dienen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13).

3.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde en genoemde gecertificeerde kopie van een FIR in het Urdu stelt de Raad vast dat deze niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, en bijgevolg niet in overweging kan worden genomen. Bovendien is het niet aannemelijk dat de ingescande versie van deze FIR die per e-mail zou zijn opgestuurd, duidelijker leesbaar is dan de gecertificeerde kopie. Zo stelt de Raad vast dat de letters op de gecertificeerde kopie op verscheidene plaatsen bijzonder vaag en slecht leesbaar zijn, terwijl zij op de ingescande versie duidelijk zichtbaar zijn. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de authenticiteit van deze FIR. Bijgevolg ontbeert het

ook de Engelse vertaling van deze FIR aan enige bewijswaarde. Wat betreft de door verzoeker neergelegde krantenartikelen, merkt de Raad op dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Overigens wordt er op geen enkel ogenblik in deze artikelen naar verzoekers verwezen. Ze tonen geenszins aan dat de vermoorde bewaker bij verzoekers was tewerkgesteld. Met betrekking tot de krantenartikelen in het Urdu dient opnieuw te worden vastgesteld dat de bijgevoegde vertalingen geenszins voor eensluidend verklaarde vertalingen in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 zijn. Het verzendingsborderel van DHL kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen noch verzoekers' geloofwaardigheid herstellen.

3.7. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat, nu aan de problemen van verzoekers geen geloof kan worden gehecht, het argument dat zij voor hun problemen geen beroep kunnen doen op de bescherming van de in hun land aanwezige autoriteiten niet dienstig kan worden aangebracht.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Pakistan*" "*Algemene Veiligheidssituatie*" van 31 oktober 2012) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoekers niet afkomstig zijn uit de getroffen regio, wijst niets erop dat zij het slachtoffer van deze strijd zouden worden. Verzoekers tonen niet aan dat zij in hun regio het risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier.

3.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 24 april 2013 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF